

**...у спомен на нашу Слађанку Милошевић..
(упокојила се 15.априла, сахрањена 17. априла Лета
Господњег 2024...)**

Поштована породицо, пријатељи, колеге...

Значајан део, на жалост, прерано окончаног, али великог живота наше Слађанке, обележило је деловање у синдикату. Због тога, у овом претешком тренутку, када сви ми осећамо огромну тугу, испред Синдиката правосуђа Србије, испред Републичког одбора и свих чланова Синдиката правосуђа Србије, опраштамо се од наше председнице.

Опраштамо се поносни што смо је познавали, поносни што смо били њени сарадници, поносни што смо је имали на челу нашег синдиката.

Свако ко је имао прилику да упозна Слађанку, зна да је то била жена стена - достојанствена, одважна, принципијелна, храбра...

Рођени борац - наша лавица, како смо је често ми остали, у нашим међусобним разговорима, називали.

Сама чињеница да је, давно, пристала да уђе у бурне и незахвалне синдикалне воде, а да је скоро деценију и по подносила највећи терет и била на челу најбројнијег и најстаријег синдиката у нашем правосуђу - најбоље сведочи о каквој особи је реч. Правдољубива, борац до последњег атома снаге, бескомпромисна, жена која је целу себе давала и жртвовала зарад бољег живота и бољих услова рада запослених у правосуђу.

Никада, нигде и ни пред киме се није повлачила. Напротив, када је било најтеже - била је најодлучнија. Када је деловало да излаза нема - увек га је проналазила. Када су се понадали да су је сломили - још јаче се борила. Када је неко од нас посустајао у тој борби - пружала нам је руку и давала снаге да наставимо.

Рећи ћу и то... Можда је понеки, лицемерни, нису волели. Управо зато што је била другачија, што је била надмоћнија и поштенија, што је била храбрија и мудрија. што је била неустрашива и упорнија, једноставно, непогрешива. Што је, једном речју - била посебна.

Била је све оно што они нису...

Док су други причали - она је неуморно радила. Док су други околишали - она је гађала у центар. Док су други полтронисали и претили у "празно" - она је штрајковала. Док су се други скривали - она је нападала. Док су се неки, у својој немоћи, бавили другима - она се није обазирала.

"Свако ради свој посао", знала је да нам каже.

Да се насмеје, да нам онако, шеретски, намигне и да нам то каже...

Неким чудним сплетом околности, последње поруке са председником разменио сам у недељу, 7. априла, у послеподневним часовима. Знајући да ће ме сутрадан сви дочекати у суду са истим питањем, "како ће и када заостале стимулације бити исплаћене", обратио сам се Слађи, на шта је она одговорила "сада ће, за неки дан бити исплаћене две помоћи".

Уз захвалност на одговору, узвратио сам поруком "Извини, Слађо. Знам да је недеља дан да се мало одмори глава, али знаш какав је народ"...

Нисам тада знао да ће, само неколико сати касније, нашу Слађу много заболети глава...

Судбина је тако одредила да смо сви ми видели те две помоћи, а да наш херој, наша лавица, једина није...

До последњег тренутка била је доступна свима нама, борила се и мислила о сваком раднику у Србији.

Управо зато - нема човека који је није поштовао. И ко није био на истој страни, и ко није био њен истомишљеник - поштовао је Слађанку. А само се највећи поштују...

Има овде представника министарства правде, сигуран сам да би и они то одмах потврдили. Само њихово присуство говори о поштовању наше Слађе и хвала им што су дошли.

Они можда и понајбоље, у бројним преговорима које су водили, знају каква је била Слађанка. Одлучна у зацртаним циљевима, енергична, борбена, несаломива...

Ми из Синдиката правосуђа Србије претрпели смо ненадокнадив губитак. Ми највише знамо кога смо изгубили. Због тога, јецамо и грцамо у болу. Искрено.

Дошли смо из целе Србије да испратимо нашу лавицу. Из Суботице и Врања, са Косова и Метохије, из Новог Сада и Ниша, Шапца и Зајечара, из Ваљева и Вршца, Зрењанина и Крагујевца, Ужица и Панчева, из Краљева и Новог Пазара, из Лесковца и Неготина, Пожаревца, Смедерева, наравно, највише из Београда.

Свако од нас пребуре по сећањима... Много је било тешких, неизвесних, али било је и много лепих тренутака. Тренутака када смо сви били заједно на спортским играма, када смо дуго седели и опуштено причали, када смо се веселили, збијали шале и искрено се смејали. Свако од нас појединачно, сачуваће те дивне успомене дружења са нашом Слађанком.

И то ће нам давати снаге да наставимо даље. Да наставимо одлучно и храбро, онако како би наша председница волела.

Овај дан јесте тужан. И сви ми смо тужни... И сви ми осећамо ужасан бол, бол који несносно кида сваки делић нашег тела.. Али, сви ми смо поносни и срећни што смо је познавали и што нам је дозволила да будемо њени пријатељи....

Неко је рекао да „није важно како човек умре, него како живи“.

А Слађанка је живела храбро, неуморно пркосећи животним искушењима и тешким временима. До последњег дана.

А шта је живот - ништа друго до кратко путовање у смрт. Смрт која не постоји... Путовање у вечност... Тамо где је Слађа давно себи обезбедила место.

Знам да би ми Слађа сада, као што ми је много пута на свечаним завршним вечерима спортских игара, онако уз велики осмех добацивала - "Ајде Пецо, не претеруј, скрати мало".

Послушаћу председницу, као и увек. Мада, никада не бих престао, одлажући последње, најтеже опроштајне речи...

Никада ни једну реч не бих изговорио, да сам знао да ћу морати и ово, над Слађиним одром, да изговарам.

Али, као што си ми увек давала снаге и подршке и саветовала да будем јак у неким мојим личним, приватним, тешким ситуацијама, покушавам и сада све време да будем јак и да те не изневерим.

Драга и поштована председнице, у име свих нас из Синдиката правосуђа Србије - хвала ти на свему. И буди сигурна да те нико од нас из Синдиката правосуђа Србије, никада неће заборавити. Била си и остала наш понос, наша снага, наша светлост, наш добри анђео...

Никоме те ми не дамо. И никуда ти не идеш. Никуда из наших срца...

А ми смо ту, не брини... Још јачи, још постојанији. Баш онако каква си ти увек била када је било најтеже.

Само се ти добро одмори... Док сви, једнога дана, поново не будемо заједно...

Нека је нашој Слађи вечна слава и хвала.